

תנ"ך אצור: שלג נאן

הגולם

סוזן סונטאג

הואיל ומצבי בלתי-נסבל, החלטתי לנקוט צעדים כדי להביאו לידי פתרון. לכן בניתי גולם דמוי-מציאות מחומרים פלסטיים שונים מתוצרת יפן היוצרים הדמיה של בשר, שערות, ציפורניים וכן הלאה. מהנדס אלקטרוניקה מבין מכרי, תמורת סכום הגון, בנה את המנגנון הפנימי של הגולם: הוא יוכל לדבר, לאכול, לעבוד, ללכת ולהזדווג. שכרתי אמן חשוב מהאסכולה הריאליסטית הישנה לצייר את תווי הפנים: שתיים-עשרה ישיבות נדרשו לעיצוב פנים הדומים בדיוק לשלי. אפי הרחב מצוי שם, שערי החום, הקווים משני צדי פי. אפילו אני לא יכולתי להבדיל ביני ובין הגולם, אלמלא היה זה מובן מאליו מנקודת-הראות המיוחדת שלי שהוא הוא ואני אני.

מה שנותר הוא להציב את הגולם במרכזו חיי. הוא יילך לעבודה במקומי, ייווכה לדברי שבח או גנאי מהבוס. הוא יציית, יתרפס ויפגין חריצות. כל מה שאני דורש ממנו הוא שיביא לי את תלוש המשכורת פעם בשבועיים ביום רביעי; אני אתן לו דמי נסיעה וכסף לארוחת הצהריים, אך לא יותר. אני ארשום את ההמחאות עבור שכר-הדירה וחשבונות החשמל והגז, ואת כל השאר אשלשל לכיסי. הגולם יהיה גם זה שנשוי לאשתי. הוא יתעלס אתה מדי ליל שלישי ושבת, יצפה אתה בטלוויזיה ערב ערב, יאכל את סעודותיה

הבריאות, יריב אתה על חינוך הילדים (אשתי, שעובדת גם היא, משלמת את חשבונות המכולת מתוך משכורתה). אטיל על הגולם גם את משחק הבאולינג של ערב יום שני עם נבחרת המשרד, את הביקור אצל אמי בערב ששי, את קריאת העיתון מדי בוקר ואולי גם את קניית בגדי (שתי מערכות – אחת לו, אחת לי). משימות אחרות אטיל ככל שיהיה צורך, כיוון שברצוני להיפטר מהן. אני רוצה להתיר לעצמי רק את מה שגורם לי הנאה.

מפעל יומרני, אתם אומרים? אבל מדוע לא? בעיות העולם הזה הלא נפתרות באמת אך ורק בשתי דרכים: השמדה או הכפלה. לדורות הקודמים לא היתה אלא הברירה הראשונה. אבל אינני רואה כל סיבה מדוע לא ננצל את פלאי הטכנולוגיה המודרנית להשגת חירות אישית. יש לי ברירה. והיות שאינני טיפוס של מתאבד, בחרתי להכפיל את עצמי.

בבוקר יום שני יפה אחד אני מותח את הגולם ומשחרר אותו, לאחר שווידאתי שהוא יודע מה לעשות – כלומר, יודע בדיוק איך הייתי מתנהג בכל מצב מוכר. השעון המעורר מצלצל. הוא מתגלגל הצדה ותוקע מרפק לאשתי; היא יוצאת בליאות מהמיטה הזוגית ומפסיקה את צלצול השעון. היא נועלת נעלי-בית, לובשת חלוק, אחר-כך צולעת, קשת-קסוליים, אל השירותים. כשהיא יוצאת ונעה לעבר המטבח, הוא קם ותופס את מקומה בשירותים. הוא משתין, מגרגר, מתגלח, חוזר לחדר השינה ומוציא את בגדיו מהשידה ומהארון, מתלבש, אחר-כך מצטרף לאשתי במטבח. בנותי יושבות כבר ליד השולחן. הבת הקטנה לא סיימה אמש להכין את שיעורי הבית שלה, ואשתי עסוקה בכתיבת פתק למורה. הבת הגדולה יושבת ומכרסמת ביהירות את הקלי הקר. "בוקר, אבא," הן אומרות לגולם. בתגובה מנקר הגולם בלחייהן. ארוחת הבוקר חולפת ללא תקריות, אני קובע בתחושת הקלה. הבנות יוצאות. הן לא הבחינו בשום דבר. אני מתחיל לחוש ביטחון בהצלחת תוכניתי ומבין, על-פי ההתרגשות, שקינן בי חשש גדול שמא תיכשל – שמא תהיה תקלה טכנית כלשהי, או שהגולם לא יידע את הצפוי ממנו. אבל לא, הכול פועל כשורה, הוא אפילו מקפל את ה"נייר-

יורק טיימס" באופן הנכון; הוא משחזר בדיוק את אותה כמות זמן שהקדשתי אני לחדשות החוץ, ולוקח לו לא פחות מאשר לקח לי לקרוא את מדור הספורט.

הגולם מנשק את אשתי, הוא יוצא מהדלת, הוא נכנס למעלית (האם מכונות מזהות זו את זו, אני תוהה) אל אולם הכניסה, החוצה דרך הדלת, הולך ברחוב בקצב רגיל – הגולם יצא בזמן, אין לו מה לדאוג – והנה הוא יורד אל הרכבת התחתית. יציב, שקט, נקי (ניקיתי אותו בעצמי במוצאי יום ראשון), בלתי-מוטרד, הוא מבצע את המשימות המוטלות עליו. הוא יהיה מאושר, כל עוד אני מרוצה ממנו. ואני אהיה מרוצה ממנו, בכל מעשיו, כל עוד יהיו האחרים מרוצים ממנו.

גם במשרד אין איש מבחין בשינוי כלשהו. המזכירה אומרת שלום, הוא מחייך בחזרה כפי שאני עושה תמיד; אחר-כך הוא הולך אל קוביית העבודה שלי, תולה את מעילו ויושב ליד שולחני. המזכירה מביאה לו את הדואר שלי. לאחר שהוא קורא אותו, הוא מזמין אותה להכתבה. השלב הבא: יש ערימה שלמה של נושאים לא גמורים מיום ששי שעבר הדורשים טיפול. נערכות שיחות טלפון, פגישה נקבעת לארוחת צהריים עם לקוח מחוץ לעיר. יש רק תופעה חריגה אחת שבה אני מבחין: הגולם מעשן שבע סיגריות במהלך הבוקר, ואילו אני מעשן בדרך-כלל בין עשר לחמש-עשרה. אבל אני זוקף זאת לזכות העובדה שהוא חדש בעבודתו וטרם הספיק לצבור את כל המתחים שהעיקו עלי לאחר שש שנות עבודה במשרד הזה. עולה בדעתי שייתכן שבמהלך ארוחת הצהריים הוא לא ישתה פעמיים מרטיני – כפי שאני נוהג לעשות תמיד – אלא רק מרטיני אחד, ומסתבר שאני צודק. אבל אלה סתם פרטים, ורק יוסיפו לשמו הטוב של הגולם אם יושם אליהם לב, דבר שלדעתי מוטל בספק. התנהגותו עם הלקוח מחוץ לעיר נכונה – יש בה אולי שמץ של חנופה מוגזמת, אך גם את זה אני זוקף לזכות חוסר ניסיונו. תודה לאל, שום עניין פשוט אינו מפיל אותו בפח. נימוסי השולחן שלו הם כמו שהם צריכים להיות. הוא אינו מכרסם בעצלתיים, כי אם אוכל בתיאבון.

והוא יודע שעליו לחתום על החשבון, ולא לשלם בכרטיס אשראי; לחברה יש חשבון במסעדה הזאת.

אחרי-הצהריים יש ישיבה בענייני מכירות. סגן הנשיא מסביר מבצע שיווק חדש במערב התיכון. הגולם מציע הצעות. הבוס מהנהן. הגולם מקיש בעפרונו על שולחן המהגוני הארוך ונראה מהורהר. אני מבחין בכך שהוא מעשן בשרשרת. האומנם הוא חש את הלחץ כל-כך מהר? איזה חיים קשים היו לי! בקושי עבר יום אחד, ואפילו גולם כבר מראה סימני שחיקה. שאר שעות אחרי-הצהריים חולפות ללא תקריות. הגולם עושה את דרכו הביתה אל אשתי והבנות, אוכל בהערכה את ארוחת הערב שלי, משחק "מונופול" עם הבנות במשך שעה, צופה במערבון בטלוויזיה בחברת אשתי, מכין לעצמו כריך חזיר ואחר שוכב לישון. אינני יודע איזה חלומות הוא חולם, אבל אני מקווה שהם מרגיעים ונעימים. אם דעתי החיובית עליו עשויה להעניק לו שינה ללא הפרעות, הרי היא נתונה לו. אני שבע-רצון לגמרי ממעשה ידי.

הגולם כבר עושה את עבודתו זה כמה חודשים. מה יש לי לדווח? רמה גבוהה יותר של מיומנות? אלא שזה בלתי-אפשרי. הוא היה בסדר גמור כבר ביום הראשון. לא היתה לו אפשרות להיות דומה לי יותר מכפי שהיה מלכתחילה. הוא אינו צריך להשתפר במילוי תפקידו אלא רק להתמיד בו מתוך שביעות-רצון, בלי להתמרד, בלי תקלות טכניות. אשתי מרוצה ממנו – לפחות לא פחות מרוצה מכפי שהיתה ממני. בנותי קוראות לו אבא ומבקשות ממנו דמי-כיס. חברי לעבודה והבוס ממשיכים להפקיד בידי את משרתי.

עם זאת הבחנתי לאחרונה – בעצם, רק בשבוע שעבר – במשהו מדאיג. המדובר בתשומת-הלב שמקדיש הגולם למזכירה החדשה, אהובה (אני מקווה שלא שמה הוא זה המעורר אותו אי-שם בנבכי מנגנון ההפעלה המורכב שלו; אני מתאר לעצמי שמכונות עלולות להבין דברים רק

כפשוטם). השתהות מסוימת ליד שולחנה כשהוא מגיע בבוקר, הפוגה של שנייה, לא יותר, כשהיא אומרת שלום: בשעה שאני – וגם הוא, עד לפני זמן לא רב – נהגתי לעבור ליד אותו שולחן בלי להאט את קצב הליכתי. ונראה שהוא מכתוב יותר מכתבים. האם זה נובע מחריצות יתרה בשירות החברה? אני זוכר איך, ביום הראשון, הוא לקח את רשות הדיבור בשיבת המכירות. או שמא הסיבה היא תשוקתו לעכב את אהובה? האם המכתבים הללו נחוצים? הייתי יכול להישבע שהוא חושב כך. אבל לעולם אין לדעת מה מתרחש מאחורי פרצוף הגולם שלו, שאינו מסגיר דבר. אני חושש לשאול אותו. האם זה משום שאיני רוצה לדעת את הגרוע מכול? או משום שאני חושש שהוא יכעס על פלישתי אל תוך פרטיותו? בכל מקרה, החלטתי לחכות עד שהוא יספר לי.

והנה יום אחד היא מגיעה – הבשורה שמפניה חרדתי. בשמונה בבוקר לוכד אותי הגולם במקלחת, שם ריגלתי אחריו בשעת גילוחו, משתאה כיצד הוא זוכר לחתוך את עצמו מדי פעם כמוני. הוא פותח לפני את סגור לבו. אני מופתע להיווכח כמה הוא נרגש – מופתע ואף מקנא מעט. מעולם לא חלמתי שלגולם עשויים להיות רגשות כה עזים, שאזכה לראות גולם בוכה. אני מנסה להשקט אותו. אני מטיף לו מוסר, אחר-כך אני נוזף בו. ללא הועיל. דמעותיו הפכו ליבבות. הוא, או ליתר דיוק תשוקתו, שאת מנגנונה אינני מבין, מתחיל להגעיל אותי. אני מבועת מן האפשרות שאשתי ובנותי ישמעו אותו, יחושו לשירותים וימצאו שם את היצור המטורף הזה במצב של חוסר יכולת להגיב באופן נורמלי (האם ייתכן שהן תמצאנה את שנינו פה בשירותים? כן, גם זה ייתכן). אני מפעיל את המקלחת, פותח את שני הברזים בכיור ומוריד את המים בבית-השימוש כדי להטביע את רעשי הכאב שהוא משמיע. וכל זאת בשל האהבה! כל זאת בשל אהבתה של אהובה! הוא הרי כמעט שלא החליף אתה מלה, פרט לענייני העבודה. וודאי שלא שכב אתה, בכך אני בטוח. ואף-על-פי-כן הוא מאוהב בה עד לשיגעון, נואשות. הוא רוצה לעזוב את אשתי. אני מסביר לו עד כמה שזה בלתי-אפשרי. ראשית

כול, יש לו אחריות ויש לו חובות. הוא הרי בעלה של אשתי ואביהן של בנותי. הן תלויות בו; חייהן ייהרסו בעקבות המעשה האנוכי שלו. ושנית, מה ידוע לו על אהובה? היא צעירה ממנו בעשר שנים לפחות, לא הראתה כל אות שהיא מבחינה בכלל בקיומו ויש לה מן הסתם חבר נחמד בן-גילה שאתו בכוונתה להתחתן.

הגולם מסרב לשמוע. אין לו ניתומים. אהובה תהיה שלו – כאן הוא עושה מחווה מאיימת – או שהוא ישמיד את עצמו. הוא יהלום בראשו בקיר, או יקפץ מחלון, באופן שיפרק ללא תקנה את המנגנון העדין שלו. עכשיו אני מודאג באמת. אני רואה את התוכנית המופלאה שלי, שבאופן כל-כך יפהפה הותירה לי כל-כך הרבה פנאי ומרגוע בחודשים האחרונים, עומדת בפני חורבן. אני רואה את עצמי חוזר לעבודה, מתעלס שוב עם אשתי, מצטופף ברכבת התחתית בשעות הדוחק, מרביץ לילדות. אם היו חיי בלתי-נסבלים עבורי עוד קודם-לכן, ניתן לשער עד כמה אינם באים בחשבון עכשיו. אילו רק ידעתם איך ביליתי את החודשים האחרונים, בשעה שהגולם ניהל את חיי. בלי שום דאגות, למעט סקרנות אקראית לגורל הגולם שלי. צנחתי לתחתית הסולם החברתי. אני לן עכשיו בכל מיני מקומות: באכסניות זולות, ברכבת התחתית (שעליה אני עולה רק מאוחר בלילה), בסמטאות וכניסות של בתים. אינני טורח עוד לאסוף את תלוש המשכורת שלי מידי הגולם, כי אין שום דבר שאני רוצה לקנות. אני מתגלח רק לעתים נדירות. בגדי קרועים ומלאי כתמים.

זה נשמע לכם עגום ביותר? כלל וכלל לא. ודאי, כשרק החליף אותי הגולם בחיי, היו לי תוכניות גרנדיוזיות לחיות את חייהם של אחרים. רציתי להיות חוקר של אזור הקוטב, פסנתרן מהולל, פילגש מלכותית, מדינאי עולמי. ניסיתי להיות אלכסנדר הגדול, אחר-כך מוצרט, אחר ביסמרק, אחר גרטה גרבו, אחר אלוויס פרסלי – בדמיוני, כמובן. הייתי סבור שכיוון שאינני אף אחד מהאנשים הללו לזמן רב, אוכל לזכות רק בהנאותיהם ולהיות פטור לגמרי מסבלותיהם; שכן אוכל להימלט, על-ידי החלפת זהות, מתי שארצה.

אבל הניסוי נכשל, בגלל חוסר עניין, מרוב תשישות - קראו לזה איך שתרצו. גיליתי שנמאס לי להיות בעל אישיות משלי. לא רק שנמאס לי להיות בעל האישיות שיש לי, אלא בעל אישיות כלשהי. אני אוהב להתבונן בבני-אדם, אבל אינני אוהב לדבר אתם, להתעסק אתם, לרצות אותם או לפגוע בהם. אינני אוהב אפילו לדבר עם הגולם. נמאס לי. הייתי רוצה להיות הר, עץ, אבן. אם עלי להמשיך להיות בעל אישיות, חיי הנווד הבודד הם היחידים שאוכל לסבול. לכן תבינו שכלל לא בא בחשבון שארשה לגולם להשמיד את עצמו, ואיאלץ לתפוס את מקומו ולחיות שוב את חיי הישנים. אני ממשיך במאמצי השכנוע שלי. אני מביא אותו לנגב את דמעותיו ולצאת להתייצב מול ארוחת הבוקר המשפחתית, בהבטחה שנמשיך את שיחתנו במשרד, אחרי שיכתיב את צרור מכתבי הבוקר לאהובה. הוא מסכים לנסות, ובאיחור מסוים מופיע בעיניים אדומות ליד השולחן. "הצטננת, יקירי?" אומרת אשתי. הגולם מסמיק וממלמל משהו. אני מתפלל שהוא ימהר. אני חושש שהוא יישבר שוב. אני מבחין בדאגה שהוא כמעט אינו מסוגל לאכול, ומותיר את ספל הקפה שלו מלא כדי שני-שלישים. הגולם יוצא מהדירה בעצב, מותיר את אשתי נבוכה ומלאת חששות. אני רואה אותו עוצר מונית במקום לפנות לעבר הרכבת התחתית. במשרד, אני מצותת בזמן שהוא מכתוב את מכתביו, תוך האנחות בין משפט למשפט. אהובה מבחינה אף היא. "מה קורה?" היא שואלת בעליצות. הפוגה ממושכת. אני מציץ מתוך הארון, ומה רואות עיני! הגולם ואהובה בחיבוק לזהט. הוא מלטף את שדיה, עיניה עצומות, ופיותיהם פוצעים איש את רעהו. הגולם תופס את מבטי הנעוץ בהם מאחורי דלת הארון. אני מאותת נמרצות, מנסה לגרום לו להבין שאנחנו חייבים לדבר, שאני עומד לצדו, שאני מוכן לעזור לו. "הלילה?" לוחש הגולם, משחרר באטיות את אהובה הנפעמת. "אני מתה עליך," היא לוחשת. "אני מת עליך," אומר הגולם כמעט בלחש, "ואני חייב להיפגש אתך." "הלילה," היא מחזירה לו בלחש. "אצלי. הנה הכתובת."

עוד נשיקה אחת ואהובה יוצאת. אני מגיח מהארון ונועל את דלת המשרד הקטן. "טוב," אומר הגולם. "אהובה או מוות." "בסדר," אני אומר בעצב. "אני מפסיק לנסות לשכנע אותך לא לעשות את זה. היא עושה רושם של בחורה נחמדה. וגם די נאה. מי יודע, אם היא היתה עובדת כאן כשאני הייתי כאן..." אני רואה שזה לא מוצא חן בעיני הגולם והוא כועס, כך שאינני מסיים את המשפט. "אבל תצטרך לתת לי קצת זמן," אני אומר. "מה אתה הולך לעשות? עד כמה שאני רואה, אין שום דבר שאתה יכול לעשות," אומר הגולם. "אם אתה חושב שאני אחזור עוד פעם הביתה אל אשתך והילדות שלך, אחרי שמצאתי את אהובה -" אני מתחנן בפניו למעט זמן. מה אני מתכנן? פשוט מאוד. הגולם נמצא עכשיו במצבי המקורי. סידורי חייו הנוכחיים בלתי-נסבלים עבורו. אלא שיש לו יותר תיאבון לחיים ממשיים ואישיים משהיה לי מעולם, והוא אינו רוצה להיעלם מהעולם החברתי. הוא רוצה רק להחליף את אשתי המשומשת לכל הדעות ואת שתי בנותי הרעשניות באהובה המקסימה ונטולת הילדים. ובכן, וכי למה לא יפעל בשבילו הפתרון שלי - הכפלה - כשם שפעל בשבילי? הכול עדיף על התאבדות. הזמן שאני זקוק לו הוא השהות הנדרשת לעשיית גולם חדש, גולם שיישאר עם אשתי וילדי ויעשה את עבודתי, בשעה שהגולם הזה (הגולם האמיתי, כפי שעלי לקרוא לו עכשיו) יברח בחברת אהובה. בהמשך אותו בוקר, אני לווה ממנו כסף כדי ללכת למרחץ תורכי ולהתנקות, להסתפר ולהתגלח במספרה, ולקנות לעצמי חליפה כמו זו שהוא לובש. על-פי הצעתו, אנחנו נפגשים לארוחת צהריים במסעדה קטנה בגריניץ' וילאג', שם אין סיכוי שיפגוש מישהו שמכיר אותו. אינני בטוח מה מפחיד אותו. לאכול לבדו, ושיראו אותו מדבר אל עצמו? שיראו אותו אתי? אבל אני נראה עכשיו מהוגן בהחלט. ואם יראו אותנו כשניים, מה יותר נורמלי מצמד תאומים מבוגרים, לבושים באורת וזהה, אוכלים ביחד ארוחת צהריים ושקועים בשיחה רצינית? שנינו מזמינים ספגטי על בורז' וצדפות בתנור. לאחר שלושה משקאות, הוא מאמץ את נקודת-ההשקפה שלי.

בהתחשב ברגשותיה של אשתי, הוא אומר – לא ברגשותי, הוא מדגיש חוזר והדגש בנימת דיבור צורמת למדי – הוא מוכן לחכות. אבל רק כמה חודשים, לא יותר. אני מציין שבתקופת הביניים הזאת אינני דורש ממנו לא לשכב עם אהובה, אלא רק לנאוף בדיסקרטיות.

עשיית הגולם השני קשה מעשייתו של הראשון. כל חסכוני מחוסלים. מחירי הפלסטיק דמוי-האנוש ושאר החומרים, תעריפיהם של המהנדס והאמן – הכול עלה במהלך שנה אחת בלבד. שכרו של הגולם, אפשר להוסיף, לא עלה כלל, למרות העלייה בהערכת תרומתו לחברה על-ידי הבוס. הגולם מביע מורת-רוח כשאני מתעקש שהוא ולא אני יישב לפני האמן בשעת עיצוב וצביעת תווי הפנים. אבל אני מעמיד אותו על כך שאם שוב יעוצב הגולם השני על פי, קיים סיכוי שיהיה זה העתק דהה או מטושטש. אין ספק שהתפתחו אי-אלו הבדלים בין הופעתו החיצונית של הגולם הראשון ובין זו שלי, אם כי אני איני יכול להבחין בהם. אני רוצה שהגולם השני יהיה דומה לו בכל נקודה שבה קיים אף ההבדל הדק ביותר בינו לביני. יהיה עלי לקחת את הסיכון שגם בגולם השני תשוכפל אותה תשוקת אנוש בלתי-צפויה שרוקנה את הגולם הראשון מתועלתו לגבי.

והנה, לבסוף, הגולם השני מוכן. עליפי דרישתי התקיפה (ובאי-רצון, שכן רצה לבלות את שעות הפנאי שלו בחברת אהובה), לוקח על עצמו הגולם הראשון את מלאכת התרגול והאינדוקטרינציה, הנמשכת מספר שבועות. ואז מגיע היום הגדול. הגולם השני מוצב בחייו של הגולם הראשון באמצע משחק בייסבול של שבת אחר-הצהריים, במהלך האינינג השביעי. סודר שהגולם הראשון ייצא לקנות נקניקיות וקוקה קולה לאשתי והבנות. הגולם הראשון הוא זה שיוצא, השני הוא זה שחוזר עמוס במזון ושתייה. ואז קופץ הגולם הראשון על מונית, וממהר אל זרועותיה המחכות של אהובה.

זה קרה לפני תשע שנים. הגולם השני חי עם אשתי במצב-רוח לא יותר מרומם או מדוכדך מכפי שהצלחתי אני לעשות. הבת הבכורה לומדת

בקולג', השנייה בבית-ספר תיכון; ויש עוד ילד, עכשיו בן שש. הם עברו לדירה בבית משותף בפורסט הילס; אשתי עזבה את העבודה; והגולם השני הוא סגן נשיא בחברה. הגולם הראשון חזר ללימודי ערב באוניברסיטה כשביום הוא עובד לפרנסתו כמלצר; גם אהובה חזרה לקולג' וקיבלה תעודת הוראה. עכשיו הוא אדריכל עם חוג לקוחות מתרחב; היא מלמדת אנגלית בבית-הספר התיכון "ג'וליה ריצ'מן". יש להם שני ילדים, בן ובת, והם מאושרים להפליא. מפעם לפעם אני מבקר אצל שני הגלמים שלי – לעולם לא לפני שהקפדתי להתייפות, אתם מבינים. אני רואה את עצמי כקרוֹב־משפחה וסנדק, לפעמים דוד, לכל ילדיהם. הם לא כל־כך שמחים לראות אותי, אולי בגלל הופעתי העלובה, אבל אין להם אומץ לגרש אותי. לעולם אינני נשאר זמן רב, אך אני מאחל להם כל־טוב, ומברך את עצמי על שפתרתי באופן כה הוגן ואחראי את בעיות החיים הקצרים, האחדים והיחידים, שנפלו בחלקי.